

[Indenrigsministeren.]

naturligvis et urimeligt Resultat, at de skal være daarligere stillede, end om de var blevet i Landsdelene; det *burde* have været saaledes, at ogsaa disse Personer automatisk blev Danske, medmindre de opterede for Tyskland, men en saadan Regel kunde Danmark ikke paa egen Haand indføre, fordi dette vilde stride imod de Traktatbestemmelser, som bandt vor Frihed til at forme de danske Lovbestemmelser om Erhvervelse af Indfødsret ved Genforeningen. Nu kunde altsaa baade disse Personer og de, der i den anførte Periode boede andetsteds uden for Landsdelene, kun blive Danske ved Genforeningen, naar de opterede for Danmark, men denne Adgang til Option var saa vist ingen Hemmelighed; tværtimod blev der baade fra dansk og fra tysk Side udfoldet et ihærdigt Oplysningsarbejde, som da ogsaa resulterede i, at over 5 100 Personer har opteret for Danmark, medens end ikke 100 af dem, der automatisk blev Danske, benyttede deres Ret til at optere for Tyskland. Naar det saa erindres, at en Mands Option normalt omfattede Hustru og Børn under 18 Aar, og en Enkes, en fraskilt Kones og en ugift Kvindes Option ogsaa ofte omfattede umyndige Børn, vil det ses, at der har været givet en vidtgaaende Adgang til at faa dansk Indfødsret, ogsaa i de Tilfælde, hvor Indfødsretten ikke blev erhvervet automatisk. Man kan derfor efter min Mening ikke uden videre gaa ud fra, at Personer af den første Gruppe, jeg omtalte, og som ikke er blevet Danske ved Genforeningen, altid er Ofre for urimelige Regler, men meget ofte vil det være saaledes, at det skyldes deres egne Forhold, specielt dette, at de ikke har villet optere for Danmark, at de nu er uden Indfødsret her i Landet.

Det ærede Medlem Hr. Jens Møller omtalte derefter en anden Gruppe af Personer, og saa vidt jeg forstod, mente han saadanne Personer, som vel var bosat i Landsdelene ved Genforeningen, men ikke havde været bosat dér hele Tiden siden den 1. Oktober 1918. Her staar vi altsaa over for en Gruppe af Personer, der som Følge af Traktatbestemmelserne ikke uden videre blev Danske, idet de kun kunde opnaa Indfødsret her i Landet ved særlig Tilladelse, altsaa ved Naturalisation. Her er der altsaa Tale om en Gruppe af Personer, som ikke har haft Bopæl i Landsdelene, inden det blev klart for alle og enhver, at den nordlige Del af Slesvig vilde blive genforenet med Danmark. Jeg synes ikke, det er saa urimeligt, at den danske Stat har det i sin Haand at bestemme,

hvem af disse Personer den ønsker at give Statsborgerret, fordi de har en saadan Tilknytning, at dette maa anses for naturligt, og paa den anden Side at udelukke f. Eks. den Kategori, som man kan kalde for Chanceryttere — en Kategori, som vi vist fra begge Lejre kan være enige om at betragte med nogen Skepsis.

Saa er der endelig i det ærede Medlem Hr. Jens Møllers Inddeling den Gruppe, som med hans egne Ord „bor Syd for Grænsen, men som ved Æt og Slægt er hjemmehørende i Nordslesvig eller ved Giftermal har faaet Tilknytning til Landsdelene“. Dette er jo en noget vidtspændende Gruppe, og det vil ikke være nemt at fremkomme med almindelige Udtalelser om den, lige saa lidt som jeg kunde tænke mig, at man vilde være i Stand til at udtale sig i Almindelighed om, hvordan Udlændinge, som bor andetsteds uden for Danmark, men paa en eller anden Maade er beslægtet med Danske eller gift med danske Kvinder, skal behandles, naar de ansøger om dansk Indfødsret.

Nu maa det ærede Medlem Hr. Jens Møller ikke tro, at jeg paa Forhaand vil afvise enhver Kritik. Tværtimod vil jeg gaa saa vidt som til at indrømme, at der ved de sønderjyske Landsdeles Genforening med Danmark, som vistnok ved enhver Grænseforandring mellem to Lande, er opstaaet en Række af Tilfælde, hvor der kan være Grund til at beskæftige sig med enkelte Personers statsborgerlige Forhold og søge at ændre de Løsninger, som Lovens og Traktaternes Gennemsnitsregler har medført. Men jeg vil gerne betone baade over for det ærede Medlem Hr. Jens Møller og over for andre ærede Medlemmer, at de Forhold, som saaledes vil kunne fremdrages til Diskussion, i lige saa høj Grad kan vedrøre dansksindede som tysksindede Personer. Her er ikke Tale om noget, der er specielt for de Kredse, hvis Talsmand det ærede Medlem Hr. Jens Møller er.

Jeg vil endvidere fremhæve, at det naturligvis ved en saadan massevis Forandring af Statsborgerforhold, som der var Tale om ved Genforeningen, Gang paa Gang kan fremkomme, at en Person tror, han er blevet Dansk ved Genforeningen, og i denne Tro lever han maaske en længere Aarrække, melder sig til Folkeregisteret som dansk Borger, faar dansk Pas o. s. v., o. s. v., og saa en skønne Dag sker der det, at hans statsborgerlige Forhold bliver Genstand for en Undersøgelse, og det viser sig da maaske, at han i Virkeligheden ikke har Indfødsret. Saadanne Tilfælde — og dem har vi mange af, ogsaa uden for Sønder-